

## Arrest

**nr. 306 570 van 15 mei 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat E. STESENS  
Colburnlei 22  
2400 MOL

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. STESENS en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor verweerder.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Op 3 april 2023 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2024 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2023 werd ingediend door :*

*N., G. D. (R.R.: ...)*

*nationaliteit: Suriname  
geboren te Paramaribo (...)  
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar VIB, ingediend op 02.10.2019 word afgesloten op 18.02.2021 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).*

*De duur van de procedure - namelijk ongeveer één jaar, vier maanden en twee weken - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Betrokkene wijst op het feit dat tal van familieleden van haar over legaal verblijf in België beschikken. Bovendien heeft zij een sociaal en economisch welzijn opgebouwd in België en wijst zij op het feit dat haar volledige sociale en familiale leven zin in België afspeelt, waardoor een verplichte terugkeer naar het land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Wat deze vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan allereerst worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient te worden gesteld dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert echter geen concrete bewijzen dat zij met haar ooms, haar tante of haar nicht die legaal in België verblijven daadwerkelijk een gezin vormt. Betreffende haar zoon, (...), merken wij op dat betrokkene geen enkel bewijs levert dat aannemelijk kan maken dat de familieband met haar meerderjarige zoon zodanig hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Betrokkene kan trouwens via de moderne communicatiemiddelen contact houden met haar zoon en haar andere familie zodoende dat deze familiale banden niet onderbroken worden. Ten slotte beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven en verwijst zij naar het sociaal en economisch welzijn dat zij in België heeft opgebouwd. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM*

*Betrokkene legt een medisch attest, d.d. 04.08.2022, voor waaruit blijkt dat zij lijdt aan reuma en dat zij psychologisch opgevolgd wordt. Er wordt geargumenterd dat de behandeling in België verder gezet dient te worden en dat een terugkeer de fysieke integriteit van betrokkene zou aantasten. Verder wordt een attest, d.d. 01.03.2023, voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene medisch wordt opgevolgd in huisartsenpraktijk te B. 110 sinds 05.08 2020. Allerlaatste wordt een bewijsstuk voor uitgevoerde behandelingen, d.d. 28.02.2023, voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 03.02.2020 een tandheelkundige behandeling heeft ondergaan. Echter uit geen van deze medische documenten is ondubbelzinning op te maken dat het voor betrokkene bijzonder moeilijk of onmogelijk is om te reizen naar het land van herkomst om aldaar via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. Deze elementen kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.*

*Betrokkene beweert dat haar band met het land van herkomst bijzonder klein is, echter dit lijkt onwaarschijnlijk daar betrokkene ruim 35 jaar in Suriname verbleef. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar banden met het land van herkomst. Dit element kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die het voor betrokkene bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen.*

*Betreffende het argument dat de diplomatieke post voor Suriname zich in Jamaica bevindt en dat betrokkene dus een extra vlucht zal moeten nemen; dit element kan niet erkend worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een extra vlucht het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jamaica te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo financiële steun te verkrijgen voor een terugreis indien nodig.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet valt onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij haar aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (Dat betrokkene reeds in België verblijft sedert 2018, dat zij van bij aankomst in België al het nodige deed teneinde zich ten volle te integreren samen met haar zoon, dat zij zich Belg voelt en zich zo gedraagt, dat zij vloeiend Nederlands spreekt, dat zij werkbereid is en was tewerkgesteld als huishulp, dat zij een werkbelofte, een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, dat zij een opleiding volgt als hulpkelner en een opleiding als kinderbegeleider, dat zij een grote vriendenkring en sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat zij een woning huurt en haar huur stipt betaalt, dat zij aangesloten is bij de ABVV, dat zij in België naar de dokter en de tandarts gaat, dat zij aangesloten is bij de mutualiteit, dat zij in België een bankrekening opende, dat zij stipt haar rekeningen betaalt en dat zij zich bijzonder goed thuis voelt in België) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 Oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel. Uit haar uiteenzetting blijkt dat ze ook de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Ze licht het middel toe als volgt:

*“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;*

*Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;*

*Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;*

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;*

*Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;*

*Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;*

*Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;*

*Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatrieerd worden;*

*Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;*

*Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die période opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;*

*Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;*

*Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;*

*Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Suriname, nu er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook een buitengewone omstandigheid vormt;*

*Er kan immers moeilijk verwacht worden dat verzoekster naar Jamaica zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Kingston, waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen;*

*Verzoekster lijdt daarnaast aan reuma, waartoe zij behandeling ondergaat in de pijnkliniek en wordt tevens psychologisch verder opgevolgd;*

*Behandeling, welke alhier reeds jaren wordt gevolgd, dient in België te worden verder gezet en is noodzakelijk teneinde haar gezondheidstoestand niet te hypothekeren;*

*Terugkeer naar Suriname zou dan ook onvermijdelijk een onderbreking van haar behandeling betekenen, met alle gevolgen vandie, en zou dan ook haar fysieke integriteit aantasten;*

*Het is verder voor verzoekster onmogelijk om in een land, hetgeen haar herkomstland niet betreft, alwaar zij geen enkele band mee heeft, en er geen kennissen of familieleden verblijven, aanvraag in te dienen, welke alsdan makkelijk maanden zal aanslepen;*

*Voor verzoekster is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst Suriname, nu zij aldaar reeds meer dan 6 jaar niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is;*

*Verzoekster verblijft inderdaad reeds geruime tijd in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren en mocht alhier zelfs diverse tewerkstellingen uitvoeren, in zoverre dat verzoekster na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning dan ook onmiddellijk aan de slag kan gaan;*

*Verzoekster stond inderdaad vanaf 2 Oktober 2019 ingeschreven te (...), alwaar zij thans nog steeds verblijft;*

*Bij terugkeer naar haar land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om haar op te vangen;*

*Bij terugkeer naar haar land van herkomst kan verzoekster dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte periode;*

*Verzoekster is bovendien ongehuwd, zodat er in Suriname dan ook niemand is die haar ten laste kan nemen, hetgeen in de Surinaamse cultuur, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, betekent dat verzoekster een spreekwoordelijke vogel voor de kat is;*

*Verzoekster, welke volkomen is aangewezen op haar familieleden, kan dan ook onmogelijk in Suriname op zichzelf overleven, temeer nu verzoekster in Suriname over geen enkel roerend, noch onroerend goed, beschikt;*

*Het volledige sociale en familiale leven van verzoekster situeert zich immers in België;*

*Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;*

*Tenslotte is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig om haar uit te wijzen, temeer nu verzoekster, in Suriname, niet meer over een vangnet beschikt, waarop zij zich kan beroepen;*

*Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;*

*Verzoekster kan zich dan ook wel degelijk beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;*

*Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;*

*Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin;*

*Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);*

*Terugkeer van verzoekster betekent een scheiding van tal van familieleden welke in België woonachtig zijn, welke haar zowel financieel als mentaal ondersteunen, met alle gevolgen van dien;*

*De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;*

*Het is voor verzoekster dan ook niet mogelijk om in Suriname een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;*

*Er is in casu minstens sprake van een prangende humanitaire situatie, nu verzoekster indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van haar familieleden, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;*

*Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers reeds jaren in België verblijft en alhier haar leven opbouwde, en verzoekster zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen;*

*Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;*

*Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekster tewerkstelling kan bekomen;*

*Dat verzoekster van zodra zij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;*

*Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;*

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 Oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;*

*Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;*

*Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;*

*Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;*”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Er blijkt dat de beslissing zowel de iure als de facto is gemotiveerd. Zo steunt de gemachtigde in rechte op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is de gemachtigde in feite ingegaan op alle in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden en heeft hij toegelicht waarom die volgens hem geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motieven en naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het feit dat verzoekster reeds lang verblijft op het grondgebied houdt niet in dat aan verzoekster niet kan gevraagd worden om de aanvraag in haar herkomstland in te dienen. Verzoekster dient op overtuigende wijze concrete praktische moeilijkheden aan te voeren voor het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

De Raad moet in casu vooreerst vaststellen dat het betoog van verzoekster grotendeels overeenkomt met hetgeen ze in de aanvraag heeft aangehaald en verzoekster grotendeels heeft nagelaten om de antwoorden van de gemachtigde op de in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden te weerleggen in het verzoekschrift.

Waar verzoekster stelt dat het voor haar onmogelijk is de gewone procedure te volgen aangezien er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Suriname, stelt de bestreden beslissing ook dat er geen bevoegde post aanwezig is in Suriname maar dat die zich in Jamaica bevindt. De gemachtigde stelt dat die extra vlucht het voor verzoekster niet bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde post, dat verzoekster niet aantoonde dat ze geen tijdelijke verblijfstitel voor Jamaica kan krijgen en dat zij zich kan beroepen op de steun van de Internationale Organisatie voor Migratie teneinde de reis te bekostigen. Verzoekster voert aan dat niet redelijkerwijs van haar kan verwacht worden een vliegtuigreis naar Jamaica te ondernemen, een land dat niet haar herkomstland is en waar zij geen kennissen of familieleden heeft, om aldaar bij de diplomatieke post in Kingston een aanvraag in te dienen.

De Raad moet vaststellen dat verzoekster hiermee niet ingaat op de motieven van de gemachtigde. Ze stelt alleen dat de reis moeilijk van haar kan verwacht worden en dat zij geen enkele band heeft met Jamaica en er geen familie of kennissen heeft. Nu verzoekster een volwassen zelfstandige vrouw is, die verder in het verzoekschrift aanhaalt dat ze familie heeft die haar financieel ondersteunt, weerlegt verzoekster niet op afdoende wijze de motieven van de gemachtigde. Ten overvloede stelt de Raad zich de vraag of verzoekster zich werkelijk in persoon zou moeten begeven naar Jamaica, aangezien het voorkomt dat bepaalde diplomatieke of consulaire posten voor een procedure voor het aanvragen van een visum D voor België voor inwoners en onderdanen van andere staten toestaan een online aanvraagformulier in te vullen of een visumaanvraag via een private koerierdienst op te sturen naar de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Verzoekster verwijst vervolgens naar haar gezondheidssituatie en stelt aan reuma te lijden waartoe zij een behandeling ondergaat in de pijnkliniek. Ook verwijst zij naar de psychologische opvolging die zij krijgt. Concreet legt verzoekster medische stukken voor en stelt zij hierover het volgende: *“Behandeling, welke alhier reeds jaren wordt gevolgd, dient in België te worden verder gezet en is noodzakelijk teneinde haar gezondheidstoestand niet te hypothekeren. Terugkeer naar Suriname zou dan ook onvermijdelijk een onderbreking van haar behandeling betekenen, met alle gevolgen vandien, en zou dan ook haar fysieke integriteit aantasten”*. Wat betreft de verschillende medische stukken die verzoekster heeft voorgelegd, kan de Raad vaststellen in het administratief dossier dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze stukken niet aantonen dat verzoekster lijdt aan een medische aandoening die een terugkeer bijzonder moeilijk zou maken. Bovendien slaagt verzoekster er niet in concreet aan te tonen hoe een terugkeer naar Suriname *“onvermijdelijk een onderbreking van haar behandeling”* zou betekenen, noch attesteert een arts dat de behandeling in België moet verdergezet worden. Verzoekster komt niet verder dan bovengenoemde stelling en toont niet concreet aan dat zij geen toegang zal hebben tot noodzakelijke medische en psychologische begeleiding in Suriname of eventueel tijdelijk in Jamaica.

Waar verzoekster in haar uiteenzetting wijst op haar familie en haar inschrijving in België sinds 2019, haar verregaande integratie, haar sociaal en economisch welzijn en het feit dat ze alhier diverse tewerkstellingen heeft uitgevoerd, doelt verzoekster op haar privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt dat zij volkomen is aangewezen op haar familieleden nu ze ongehuwd is en dat haar volledige sociale en familiale leven zich in België situeert. Ze stelt dat een terugkeer naar Suriname gelijkstaat met *“een scheiding van tal van familieleden welke in België woonachtig zijn, welke haar zowel financieel als mentaal ondersteunen”*. Bovendien is het voor verzoekster *“dan ook niet mogelijk om in Suriname een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt”*. Verzoekster stelt eveneens dat er in Suriname onvoldoende humanitaire hulp is, noch een duurzame structuur om haar op te vangen.

De vraag die in deze fase van de procedure voorligt, is niet of verzoekster kan geregulariseerd worden om humanitaire redenen, hetgeen het onderzoek ten gronde betreft, maar wel of het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor verzoekster om de normale procedure te volgen die in casu vereist dat de aanvraag wordt ingediend bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Verzoekster kan gevolgd worden dat in het kader van dit onderzoek moet nagegaan worden of de verwachting om volgens de normale procedure de aanvraag vanuit Suriname in te dienen, strijdig is met het privé- en gezinsleven van verzoekster zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat de gemachtigde in dat kader een belangenafweging moet doen rekening houdend met de concrete elementen eigen aan de zaak. De Raad wijst erop dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, verzoekster dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een beschermingswaardig familie- of gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Wat betreft het gezins- of familieleven moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu blijkt dat verzoekster enkel wijst op meerderjarige familieleden zoals haar meerderjarige zoon, ooms, tante en haar nicht. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu stelt verzoekster wel dat zij financieel en mentaal ondersteund wordt door haar familie, doch dit kan niet afdoende afgeleid worden uit de stukken die verzoekster bij de aanvraag heeft gevoegd. Er kan niet ontkend worden dat verzoekster een aantal stukken heeft voorgelegd van mensen die beweren familie van verzoekster te zijn, waarvan sommigen ook verklaren haar bij te staan, doch hieruit blijkt niet dat verzoekster niet op afstand door deze mensen financieel en mentaal verder zou kunnen worden ondersteund teneinde de aanvraag bij de bevoegde post in te dienen. Bovendien kan het betoog van verzoekster niet gevolgd worden dat haar volledige familiale leven zich in België afspeelt. De Raad stelt immers ten overvloede vast dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij nog een broer heeft in Paramaribo. De Raad moet de gemachtigde verder ook bijtreden dat verzoekster geen concrete bewijzen aanbrengt die erop wijzen dat zij met haar in België legaal verblijvende familieleden daadwerkelijk een gezin vormt.

Het aangehaalde familieleven in België betreft dan ook geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar privéleven in België, zijnde de sociale banden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, haar lang verblijf van vijf jaar in België, waarvan deels een precair legaal verblijf gedurende haar asielprocedure, haar werkaanbiedingen en het feit dat zij alhier reeds was tewerkgesteld moet de gemachtigde worden gevolgd in zijn motivering dat het onwaarschijnlijk kan worden geacht dat verzoeksters band met Suriname klein is geworden, nu zij daar ruim 35 jaar heeft verbleven. Volgens de gemachtigde zijn haar verblijf, haar integratie en de opgebouwde banden in België bijgevolg niet vergelijkbaar met haar banden in het herkomstland. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk, des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar asielprocedure verklaarde dat zij in Paramaribo samen met haar partner, zoon en andere familieleden verbleef in een woning die eigendom is van de familie, waar ze sedert jonge leeftijd woonde en ook reeds heeft gewerkt. Anders dan verzoekster stelt, blijkt niet dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot een paar stereotiepe formuleringen of dat hij haar situatie niet concreet heeft onderzocht. Hij heeft overigens niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd met verwijzing naar een principe-arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 dat de aangehaalde concrete elementen *“Dat betrokkene reeds in België verblijft sedert 2018, dat zij*

*van bij aankomst in België al het nodige deed teneinde zich ten volle te integreren samen met haar zoon, dat zij zich Belg voelt en zich zo gedraagt, dat zij vloeiend Nederlands spreekt, dat zij werkbereid is en was tewerkgesteld als huishulp, dat zij een werkbelofte, een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, dat zij een opleiding volgt als hulpkelner en een opleiding als kinderbegeleider, dat zij een grote vriendenkring en sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat zij een woning huurt en haar huur stipt betaalt, dat zij aangesloten is bij de ABVV, dat zij in België naar de dokter en de tandarts gaat, dat zij aangesloten is bij de mutualiteit, dat zij in België een bankrekening opende, dat zij stipt haar rekeningen betaalt en dat zij zich bijzonder goed thuis voelt in België) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend” behoren tot de gegrondheid van de regularisatieprocedure en het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet.*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Om de voorgaande redenen kan ook niet aangenomen worden dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

*“Tweede middel*

*Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;*

*Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;*

*Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;*

*Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt, waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;”*

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster gaat in het tweede middel in op de onevenredigheid van de bestreden beslissing, haar talenkennis en vriendenkring, werkaanbiedingen en het feit dat zij geen band meer zou hebben met Suriname. De gemachtigde erkent al deze zaken in de bestreden beslissing, doch neemt niet aan dat dit elementen zijn die het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in Jamaica in te dienen. De Raad heeft supra de motieven van de gemachtigde dienaangaande niet kennelijk onredelijk geacht. Het staat verzoekster vrij de aanvraag in Jamaica in te dienen en dan vervolgens voor een onderzoek ten gronde de uitgebreide elementen inzake haar regularisatie opnieuw voor te leggen. Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname kon om de hoger uiteengezette redenen niet aangenomen worden.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES